

[Brusvang]

hr. Kent Kirk sagde det, hr. Anker Jørgensen, og det skal han ikke høre et ondt ord for. Union, sagde hr. Anker Jørgensen, det er jo en fagforening, og fagforeninger er noget godt og positivt. Jeg er enig i denne vurdering, for en europæisk union er europæernes fagforening til løsning af de opgaver, som de nationale fagforeninger, regeringer og parlamenter, ikke kan løse alene.

Så tog udviklingen fart. I 1981 Genschel-Colombo-planen, i 1983 den højtidelige erklæring fra mødet i Stuttgart og i februar 1984 det meget vidtgående unionsudkast fra Europa-Parlamentet, byggende på Spinelli-planen. 24. maj 1984 har vi François Mitterrands berømte tale i Europa-Parlamentet, hvori han kræver, at Europa nu mander sig op og bliver en ligeværdig partner med USA, og han advarer imod, at Europa sakker bagud i teknologien, og imod, at de fodslæbende lande – jeg tror, det er hr. Ivar Nørgaards udtryk – i Europa skulle blive årsag til, at vi oplevede et Europa med to hastigheder. Fire dage efter, den 28. maj 1984, lod det danske folketing hånt om denne advarsel ved vedtagelsen af den nævnte dagsorden, som af redaktør Jørgen Schleimann i Weekendavisen blev betegnet meget negativt under overskriften »Folketinget dummer sig«.

I juni 1984 fik vi så mødet i Fontainebleau, hvor Dooge-komiteén så dagens lys, og vi har set de to rapporter herfra; den seneste blev behandlet på mødet i marts 1985.

Vi har set en strøm af rapporter, af erklæringer, af statsakter om unionstanker, men læg mærke til: disse ligger ikke blot og samler støv i rigsarkivet eller i udenrigsministeriets kældre! Det har vist sig hver gang, at et lille bitte hjørne, en lille bitte smule af disse dokumenter er blevet til virkelighed, og dermed er der føjet en sten ind i det europæiske bygningsværk.

CD er en helhjertet tilhænger af den europæiske union, omfattende økonomi, udenrigspolitik, forsvar og sikkerhedspolitik, og med supranationale besluttende organer, men CD er også overbevist om, at dette vil blive en realitet, i hvert fald for vores børnebørns børns descendenter i tredje eller fjerde led.

Derfor: det, der er vor historiske opgave i dag, er at holde den europæiske proces i gang. Formålet med den helt afgørende nuddannelse EF i 1957 var, at vi skulle lave et økonomisk samarbejde med supranationale

organer og EF-forordninger, der skulle have direkte gyldighed. Det var det, der betegnedes som det kommunitære samarbejde på Romtraktatens grundlag, men virkeligheden blev en anden.

Januar 1966 blev vetoretten vedtaget i Luxembourg, og specielt for Danmark fik vi markedsudvalget, som klipper mandatet ud i pap, hver gang der skal være et møde i Ministerrådet. Det betyder, at reelt har vi ikke et supranationalt samarbejde, vi har et intergouvernementalt samarbejde mellem fuldt suveræne stater. Men det går jo endda. Der er skabt mange gode resultater inden for EF.

Hertil kommer det politiske samarbejde, vi har – EPS – mellem EF-landene, og dette samarbejde bliver nu udstyret med et permanent sekretariat, hvad vi finder meget vigtigt og positivt. Det er et vigtigt led i integrationsprocessen.

Nu kommer Spanien og Portugal med, og de skal vist deltage i EPS-samarbejdet allerede fra dette efterår. Jeg håber i denne forbindelse, at Spanien må få løst de problemer, der i øvrigt måtte bestå mellem Spanien og Israel – dette være sagt i en sidebemærkning.

Og så den realpolitiske danske holdning i dag. Vi må sige ja i Milano til regeringskonferencen. Vi må fastholde vetoretten, selv om jeg ikke personlig deler den opfattelse. Vi må tilstræbe et traktatudkast med fortsat samarbejde mellem fuldt suveræne stater. Vi må undgå et traktatudkast, som involverer en proces efter grundlovens § 20. En folkeafstemning i dag ville de EF-positive partier simpelt hen tabe med et brag. Ja men hvad så med de store landes visioner? Hvad med det høje ambitionsniveau? Ingen grød bliver spist så hed, som den er kogt. Tror man, at det britiske, franske, tyske eller italienske parlament virkelig i dag ville afgive substantiel kompetence til Europa-Parlamentet? Men der er i øvrigt elementer nok, der kunne indgå i et traktatudkast.

Vi kunne kodificere vetoretten og EPS-samarbejdet. Vi kunne kodificere praksis omkring EF-topmøderne, Det europæiske Råds møder. Procedurerne her kunne effektiviseres, og den fælles europæiske politik på Romtraktatens grundlag er jo slet ikke gennemført fuldt ud. Her har socialdemokraterne ret; der savnes investeringspolitik, transportpolitik, miljøpolitik, anerkendelse af nationale standarder til befordring af fri vare-